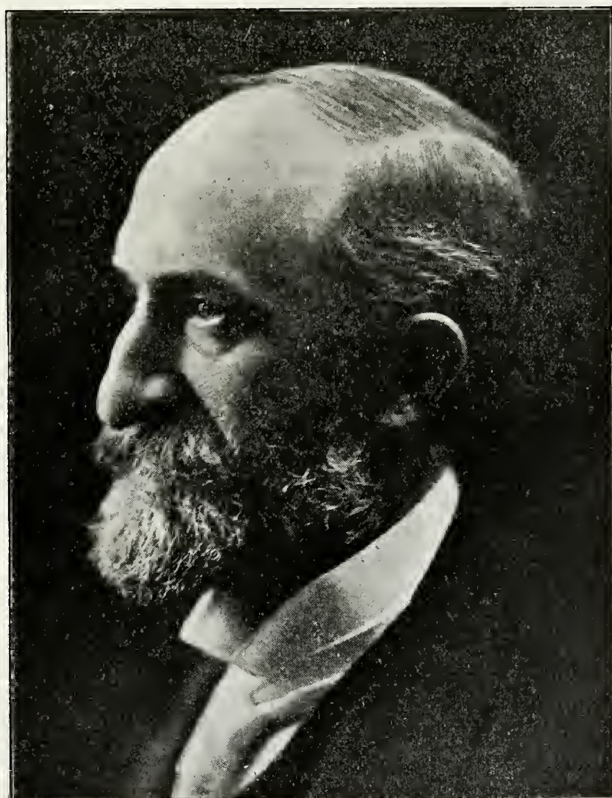
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1936 | 85. AARGANG

Præsident Heber J. Grant af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fylder 80 Aar den 22. November 1936. (Læs biografisk Skitse i næste Numer af »Stjernen«.)

ER RELIGION ULEJLIGHEDEN VÆRD?

Tale af Ældste *Richard R. Lyman* af de tolvs Raad ved Kandidat-eksamen, Utah Universitet, Juni 1936.

Det er min Hensigt med de Bemærkninger, som jeg her skal gore, at forsoge at bevise, at Religion er et betydningsfuldt Element i Karakterens Dannelse.

Villien til at tvivle, til at sporge, argumentere, debattere og undersoge har frembragt denne Periode af Nutidsmirakler. Villien til at tro, at stole paa Tro, Folelse og guddommelig Inspiration har frembragt vore store, hellige Mænd og Kvinder. Tilliden er baseret paa Tro. Det er ligesaa svært at definere eller forklare Tro, som det er at forklare, hvad Elektricitet er, men ligesom Elektriciteten har Troen en overordentlig Kraft. Der er sagt, at Religion — og Religion er grundet paa Tro — er den storste dynamiske Kraft i Menneskenes Liv.

EN BETYDNINGSFULD STILLING.

Tro paa en styrende Guddom har baade i Fortid og Nutid holdt en betydningsfuld Stilling i Verden. Og medens de vise ikke har taget Anstod, vilde der i Almindelighed været skabt storre Interesse i, og mere Respekt for Menneskers Tro paa en guddommelig Styrelse, hvis denne Tro havde baaret bedre Frugter i Form af gode Gerninger. Jeg mener virkelig gode Gerninger, Venlighed, Retfærdighed i sociale Anliggender, Barmhjertighed og Broderskabsaand. Det er ikke alene Sabbatens Overholdelse, at læse Prædikener og holde lange Bonner, som »undertiden er fulde af Smiger, der foragtes af vise og forstandige Mennesker, og langt mindre kunne behage Gud.« (Franklin.) — Jeg siger, det er ikke den Slags Gudsdyrkelse, men virkelig gode Gerninger, som alle Kirkesamfund stræber at gore en fundamental Part af alle Menneskers Liv. Kirkens Formaal alle Vegne er at skabe Tro paa en styrende Guddom.

Jeg taler om den Tro, den evige Sandhed, som holder Verden i Live, den Tro, der skaber Idealister, som for Eksempel ikke taber Modet over Verdens forstyrrede okonomiske Forhold. Over disse midlertidige Bekymringer, siger Dean Riever, er der en hojere Lov og en hojere Orden. Han siger, at uheldigvis lever vi i en Tidsalder af tojleslos Intellekt paa den ene Haand og hurtig forvitrende Tro paa den anden. »Mennesket,« siger han, »prover at finde en okonomisk Losning paa aandelige Problemer, hvor de skulde soge en aandelig Losning paa deres okonomiske Problemer.

LIVSVANDEL BEDRE.

Kort før Luther Burbanks Død blev det fejlagtigt udbredt i Pressen, at han tænkte, der ikke var noget Liv efter Døden. Blandt den Masse Kommentarer, som dette fremkaldte, kom der blandt andet en Artikel fra Redaktionen af »Portland Oregonian«, hvori der sagdes, at hvad enten der er et Liv efter Døden eller ikke, behøves der ikke noget usædvanligt skarpt Syn for at se, at de, der lever, som om der var et Liv efter Døden, er bedre Fædre og Mødre, bedre Naboer og offentlige Embedsmænd end dem, der tror anderledes. Tro paa Gud gør Folk bedre og lykkeligere. Dr. Little, forhenværende Præsident for Universitetet i Michigan, som selv er en dygtig Biolog, sagde, at da hans Forældre døde, den ene nogle faa Dage efter den anden, blev hans kolde, logiske Anskuelser i den Retning fuldstændig forandret, saa han fik en ubeskrivelig, tilfredsstillende Overbevisning, at der eksisterer en personlig Udødelighed. Skønt en saadan Erfaring, siger han, ikke kan meddeles andre, er det muligvis den mest styrkende, tilfredsstillende og hellige Forstaaelse, der kan komme til nogen af os. Det er denne opløftende Tilfredsstillelse, som jeg siger, er Ulejligheden værd, og som jeg tilskynder Klassen af 1936 til at kultivere. Naar vi taler om Tro og Religion, taler vi om de Erfaringer, som Folk har anvendt i deres eget Liv og Livsvandel, Kræfter som ogsaa bor i Eder. Vi taler ikke om Maskiner, men om Folk. Religion har ikke opfundet Troen paa et fortsat Liv efter Døden. Den Tro kom ud af selve Livets egen Trang. Millioner, ja Hundreder af Millioner Mennesker i alle Grader af Liv og Kultur har troet og tror nu, at de er udødelige. Denne Tro paa Udødeligheden kommer af den Tro, at det, som før har produceret personlige Værdier, er endnu i Virksomhed og producerer personlige Værdier. Shailer Mathews siger: »Denne Tro gav sig Udslag paa underlige Maader. Mennesket tænkte paa Sjæl og Aand og vovede at tænke paa Personlighed som noget i Naturen, der ikke ender ved Døden.«

KARAKTERSTYRKE.

Arthur H. Compton, en Videnskabsmand, siger: Hvis vi blev spurgt om, hvad der er af størst Betydning for en Ridder, vilde vi da tænke paa hans fysiske Styrke eller hans brilliante Intellekt? Vi vilde sætte først Skønheden og Styrken af hans Karakter. En Mands Legeme er muligvis i sit bedste i 30—40 Aars Alderen. Hans Intellekt lidt senere, men det tager en hel Levetid for at udvikle hans Karakter.

Det tager Øvelse og Disciplin i Ungdommen med dens

Kampe, Nederlag og Sejre; Sorgerne og Glæderne i den modne Alder og Ensomheden og Stilheden i Alderdommen — alle disse tilsammen hører med til den Ild, hvorigennem hans Sjæl maa lutres som Guldet. »Hvad vil Naturen gøre ved ham efter saaledes at have søgt at fuldkommengøre ham? Tilintetgøre ham?«

Igen, Shailer Mathews siger: »Vi hader Tanken om, at dem, vi elsker, dem, som virkelig har været af Betydning i Verden, som har hævet sig over Hindringerne af deres nedarvede dyriske Tilbøjeligheder og har naaet frem til noget nobelt og rent, skal endelig tilintetgøres. . . . Vi faar aldrig noget Bregreb om Udødelighed, saa længe vi tænker paa Mennesker som Maskiner — kun Mekanisme. . . . Vi maa behandle hinanden som noget mere end Maskiner, vi maa behandle hinanden, som om andre var ligesom os selv, selvstyrende, i Stand til at vælge Værdier og at anerkende Ting som Pligt, Ære og Tro.«

LEVER LIVET BEDRE.

Dr. William R. Harper, Præsident for Universitetet i Chicago ,sluttede sin fremstaaende og ekstraordinære Karière med de Ord: »Der maa være noget for mig at gøre der ovre.« Hans Idé om Himlen var en Lejlighed til at udrette noget for andre. Vi har vort eget Valg, om vi vil leve i en Verden, hvor Kræfter, som uddanner Personligheder, endnu er i Virksomhed, eller om vi vil leve i en Verden, hvor alt, vi har, er kemisk og mekanisk. Hvad enten vi kan bevise, at Lærdommen er rigtig eller forkert, saa lærer Troen os, at Livet kan leves bedre paa den Forudsætning, at Livets dyriske og mekaniske Ytringsformer er i Virkeligheden kun lavere Faser af, hvad vi endelig vil blive.

Bønnen, Sjælens Bekendelse er et fundamentalt Element i kristen Religion og har stor psykologisk Værdi. Den forskaffer Lejlighed til den meget tiltrængte Selvaabenbaring, som lindrer Sjælens Nedtrykthed og Frygt og har Tendens til at opbygge og gøre nye Forsætter. Bønnen er en bestemt Kraft, som hjælper Menneskene at indrette sig bedre under Livets Omskiftelser og opnaa en mere effektiv Personlighed.

SVÆRT AT DEFINERE.

Som det er svært at forklare, hvad Elektricitet er, og svært at forklare, hvad Tro er, saaledes er det ogsaa svært at forklare den Forvandling, der sker ved Vakcination eller Okulering. Men som det er let at observere Resultatet af Vakcination eller Okulering, er det ogsaa let at se Virkningen af Tro og Bøn.

MYSTISK BESKYTTELSE.

Fra en Blodprøve taget fra Aarerne af et bestemt Individ kan det ikke konstateres, om vedkommende er blevet vaksineret eller okuleret. Men som Vakcination beskytter vedkommende imod Kopper og Okulering beskytter imod Tyfus, saaledes beskytter den oprigtige, gudfrygtige Livsførelse Mennesker imod Synd og Daarlighed. Nogle af de sidste Ord, der udtaltes af Manden fra Galilæa, var: »Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse! Aanden er vel redebond, men Kødet er skrøbeligt.« Jeg henviser til denne Udtalelse af Mesteren, fordi der er sagt, at de Fristelser og Farer, som truer Ungdomen i Dag, er mere løkkende end de Fristelser, de Unge i andre Generationer mødte op med. Og det er ligeledes sagt, at jo stærkere Fristelserne bliver, desto mere effektiv bliver den Rolle, som Kirken spiller ved sin Religionslære og Udøvelse af Tro paa en guddommelig Styrelse. I saa meget som dette er Sandhed, siger jeg til I Medlemmer af Klassen for 1936, at studere og praktisere Religion er ikke alene Ulejligheden værd, men af største Vigtighed.

Jesu Lære og Eksempel er mere og mere blevet Genstand for oprigtig Eftertanke hos de Lærde. Psykologerne finder, at Jesus var langt mere dybttænkende end vore populære Ledere i Dag. »Han drev Vekselererne ud af Templet, men han tog ikke deres Penge.«

Paa Moralens Side, siger Wendlin, finder vi hos Manden fra Galilæa det mest overraskende i hele Verden, for da Kristus sagde: Den, der ser paa en Kvinde med urene Tanker, har allerede i sit Hjerte begaaet en af de to store Synder, naaede han det fuldkomne!

Man undres ganske naturligt over, om Universitetsuddannelse har gjort et varigt Indtryk paa Studenterne i Form af bedre Karakter. Viser skoleuddannede Folk større Karakterstyrke og større Evne til at skelne mellem det rigtige og det urigtige? Er deres Liv rigere og lykkeligere end andres? Er disse universitetsuddannede Folk iblandt dem, der fører an i uegennyttig Opofrelse af deres Midler og Evner for Tilvejebringelse af bedre sociale Forhold?

Angaaende Manden fra Galilæa og Fuldkommenheden af hans Ideer og Idealer ønsker jeg at nævne: Da Dr. Adolph Fink, jødisk Rabbi fra Spokane, Washington, endte en af sine Taler ved Sommerskolen paa Utah Universitet i 1935, blev han stillet Spørgsmaalet: »Hvis alle Mennesker i Verden vilde efterleve Lærdommene, Idealerne og Eksemplet af Jesus af Nazaret, vilde *det* løse alle Menneskehedens Problemer?« Han svarede uden Tøven: »Det tror jeg absolut, det vilde. Men,« forsatte han og pegede gestikulerende mod For-

samlingen: »I har haft dem snart i 2000 Aar, og endnu har I ikke begyndt paa at leve efter hans Lære og Idealer.«

LINKS BOG.

Henry C. Link, Doktor i Filosofi og en anerkendt Psykolog, fremsætter en interessant Historie i sin Bog »Tilbage til Religion«. Han fortæller, at da han begyndte at gaa paa Kolegiet, tilhørte han Metodistkirken og holdt ved dens Tro og Lære. Men efter en Tids Forløb fik han den Opfattelse, at Religion ikke havde nogen Grund under sig. Den højere Bibelkritik fik det hele til at se saa barnligt ud. I tyve Aar lod han haant om Religion og betragtede det som noget, de mindre begavede søgte deres Tilflugt i. Men da han som speciel Raadgiver i New York angaaende Arbejdsløhedsproblemet kom i Berøring med 73.226 psykologiske Prøver, som foretoges, fandt han, at de Individer, som troede paa Religion og gik i Kirke, var langt bedre Personligheder og forstod meget bedre at indrette sig efter Forholdene end de andre, som ikke troede paa Religion.

Dr. Link siger angaaende sin Tilbagevenden til Religion, at hans religiøse Synspunkter indbefatter Tro paa Gud som en styrende Eksistens, Tro paa en guddommelig moralsk Orden som fremsat i de ti Bud og i Kristi Liv og Antagelse af Kirken som det hvovedsagelige om end ufuldkomne Befordringsmiddel for religiøse Sandheder, hvilke religiøse Sandheder er større end Videnskaben og deres Værdier større end Fornuften. Jeg har atter fundet, siger han, Værdien af den Religion, som jeg foragtede i mine Studenterdage.

PRIVILEGIET AT VÆLGE.

Dr. Link og hans Hustru havde i Henhold til moderne Psykologi besluttet at lade deres Børn vælge selv, om de vilde gaa til Søndagsskole eller ikke, men begyndte snart at undres over, om Børnene vilde faa den samme dybe Forstaaelse af Ret og Uret, som de vilde faa ved den gamle Metode, at visse Ting er fundamentalt rigtig eller forkert, fordi Gud og den hellige Skrift siger det. Der er absolut ikke den samme Styrke i at sige, at visse Ting er gode eller onde, fordi det er den almindelige Mening, som der er i at lære dem, at de er fundamentale moralske Livsværdier, som vil vedblive at være fundamentale religiøse Elementer, hvorpaa virkelig Sukces og Lykke er bygget. Virkelig Religionslære er almindelig anerkendt som logisk nødvendig og vedvarende sand. Dr. Link siger, at endnu er Bibelen den største og mest paalidelige Lærebog angaaende Personlighed. At hvor anden Videnskab har lært os, at mange af vore tidligere

Ideer og Opfattelser angaaende Naturen var forkert, beviser Psykologien, at mange af de gamle religiose Ideer og Læresætninger angaaende Udviklingen af en god Karakter og en ønskelig Personlighed er rigtige, og at der er intet, der kan træde i Stedet for den guddommelige Kraft, som en urokkelig Tro paa Gud og en guddommelig moralsk Orden skænker Mennesket. I denne Verden af Omskiftelser og Opror imod Autoritet, siger han, er Gud det eneste faste Punkt. Sondagsskolen og Kirken hjælper til at indprente i Bornenes Sind den bestemte Opfattelse af Ret og Uret, Egenkærlighed og uegennyttige Handlinger.

Gudsdyrkelse er en Pligt; at hore eller læse Prædikener kan være nyttigt, men hvis Mennesket slaar sig til Ro med at hore og bede, som alt for mange gor, er det kun som et Træ, der er tilfreds med at blive vandet og skyde Blade, men aldrig bære Frugt. Virkelig Religion grundfæster sin Tro paa Retfærdighed og Velvillie. Denne Opfattelse er særdeles dynamisk. Kirken er absolut Redskabet til at lofte den sociale Pligt, ved sin Selvopofrelse, fra professionel Rutine til menneskeligt Broderskab. Kirken søger at gore Menneskene mere broderlig sindede ved at indprente dem Troen paa en kærlig Gud. Sandelig er det bedre at give end at modtage, naar man føler Tilskyndelsen af guddommelig Kærlighed deri.

Noje Iagttagelse viser, at en hvilken som helst Kirke er bedre end ingen Kirke, skont Benjamin Franklin meget træffende siger: »Jeg tror, at vital Religion altid lider, naar Læresætninger agtes hojere end Godhed; og Skriften foresikrer mig om, at paa den yderste Dag vil vi ikke blive spurgt om, hvad vi tænkte, men hvad vi gjorde; og vor Anbefaling vil ikke være, at vi sagde: Herre, Herre! men at vi gjorde godt imod vore Medmennesker.«

KORREKTE INDTRYK.

Det Indtryk, at hvad der er gammelt, er forkert, og hvad der er nyt, er rigtigt, maa rettes. Verden trænger til den gammeldags Disciplin af det uegennyttige Liv. Der er intet, der giver os denne Disciplin bedre end Religion. Kristus sagde: »Jeg er kommen, for at de skulde have Liv og have Overflod.« (Joh. 10: 10.) I Almindelighed er det rigere Liv betegnet ved Penge og de Ting, som købes for Penge. Det kan kun betegnes ved de Vaner, der betyder Karakter. Det beror ikke paa, hvad vi har, men paa, hvad vi gor. Det afhænger ikke af, hvad vi faar, men af, hvad vi giver af vore Midler og af os selv. Det findes ikke i et behageligt Liv, men i et Liv af Anstrengelse og uegennyttig Aktivitet. Det kommer ikke af en kostbar Uddannelse, men ved personlige

Træk i samme Udstrækning, som Mennesket er i Stand til at omsætte dem i gode Arbejdsvaner og effektiv Kontakt med sine Medmennesker. Det rigere Liv ligger ikke i en Levefod paa 2500 Dollers om Aaret. Nej, det ligger i Menneskene selv.

SVÆKKER KARAKTEREN.

Alle de materielle Fremskridt i vor Civilisation synes at sammensværge sig for at gore os Livet lettere, men vor Karakter svagere. Fædrenes Synd af Fremskridt og Velstand er ofte hjemsøgt paa Bornene til tredie og fjerde Led. I Karakterbygning er det oftest dem, der maa kæmpe sig frem, der naar den største Sukces. Det er Arbejdet ved at *skabe* Velstand og ikke blot Besiddelsen deraf, der skaber Lykke.

Og lad mig sige til Slut: Medlemmer af Klassen af 1936. Naar I gaar ud i Livets Kamp hold Hovedet højt, Blikket fremad, hold Modet oppe og Selvtilliden ved lige. Søg flittigt efter Sandhed, og da er jeg forvisset om, at I vil finde det Ulejligheden værd at studere og praktisere Religion. Maa I følge den store Mesters Lære, som kom for at vi skulde have Liv og Overflod. Maa I alle være i Stand til at leve efter det store Princip, at det er saligere at give end at tage. Maa I ved uegennyttig Gerning gøre Eder fortjent til og faa, beder jeg ydmygt, det rigere Liv, som Lydighed til Jesu Lære aldrig undlader at bringe.

M-MÆNDENES SANG.

Mel.: Battle Hymn of the Republic.

I unge Mænd, som indrulleret har for Zions Sag,
Fremad March med faste Skridt og Eders Stilling tag.
Mod Raaddenskab og Daarligdom vi kæmpe vil en Dag.
I M-Mænd fører an.
Kor: Frejdig fremad, frejdig fremad,
Vejen fører ogsaa hjemad,
Stævner alle glade fremad,
I M-Mænd fører an.

Løft Zions Banner hojt mod Sky i Levnet rent og smukt.
Mens Løgn og Svig og Ukyskhed af Helved bli'er opslugt,
Vis Jordens Folk, hvordan man skal med Fristelser faa Bugt.
I M-Mænd fører an.

Paa jer beror at vise Vej til Himmeriges Port
Paa samme Maade, som vor Herre Jesus selv har gjort.
I Ord og ved Eksempel vise noget smukt og stort.
I M-Mænd fører an.

Hans Mikkelsen.

Redaktionelt.

BIBELEN OG RELIGION.

Den Kendsgerning, at næsten to Millioner Eksemplarer af Bibelen bliver solgt hvert Aar, er Bevis paa den store Interesse, som Menneskene maa have for Religion. Det er ganske logisk, at Bøgernes Bog skulde være den Bog, der sælges flest af; thi det var den første Bog, som blev trykt med bevægelige Typer (1450). Den brændende Lyst til at læse Bibelen, som besjælede det engelske Folk, beredte Vejen for William Tyndale's Oversættelse af Bibelen i 1525. Saa stor var Efterspørgslen, at 40 Udgaver af Tyndale's Værk nødvendiggjordes i de første 30 Aar efter hans Død. Muligvis var den religiøse Trang den Gang stærkere i Menneskene, end den er nu.

Og hvad er Religion? Religion er en evig Ting. Den har eksisteret fra Begyndelsen og vil blive til Enden. Ægte Religion kan aldrig dø. Det er kun Menneskenes Synspunkter angaaende Religion, der skifter. Religion, som er et af Menneskehedens Instinkter, rækker tilbage til Menneskeslægtens Begyndelse.

Religion, Menneskets evige Søgen efter Livets Hemmeligheder, er bygget paa Tro. Denne uendelige Søgen kalder en Uegenkærlighedens Aand til Live i Mennesket og viser, at det er bedre at give, hellere end at tage. Religion skaber et Liv af Sandhed, Kærlighed og Tjeneste, hvilket er det rigere, fuldere og dybere Liv. Den løfter os ud over de triste, hverdagsagtige, nedtrykkende Omstændigheder ind i de Ting, der er evig glædelige, smukke og lykkelige. Og siden vi har Tilbøjelighed til at blive, hvad vi oprigtig tror, og vore Tanker berører og former vor Livsvandel, er det af største Vigtighed, at vore religiøse Tanker er rigtige.

Siden der bor en Aand i Mennesket, til hvilken den Almægtige giver Forstaaelse, skulde vi være religiøse. Mennesket har naturlige aandelige Længsler, som Religion alene kan tilfredsstille. Aandelig Vigør, det vil sige Bevistheden om aandelig Styrke, er en Slags hjælpsom Glæde, som kun Religion kan bringe, den giver en overordentlig Glæde, som ikke bagefter fører Sorg med sig. Pligter, som ellers vilde være haarde og tunge, gøres lette og glædelige derved.

I disse Tider, hvor der synes at være Misforstaaelser alle Vegne rundt omkring os: »Krige og Rygter om Krige«. Nu, da selve Civilisationens Eksistens er truet, burde Menneskene tale for Studium, Forstaaelse og Praktisering af vor himmelske Faders Lærdomme. Dem er det, som vor ulykkelige og oprørte Verden trænger mest til.

Skønt dette fundamentale Instinkt for Religion er plantet i Menneskenes Hjerter af Skaberen, maa det vejledes ved Aabenbaring, hvis det skal bringe de bedste Resultater. Under denne Trang til Religion kan Mennesket uden Vejledning falde hen i Vildfarelser og lave sig Afguder eller skabe sig Filosofier, der er langt fra den sande Gudsdyrkelse. Menneskene maa ikke føle sig tilfredse med den Smule Komfort, der naas ved simpelthen at vende Hjertet mod et højere Væsen. De skulle stræbe efter, de skulde være besluttede paa at kende alt det, Gud har været villig til at aabenbare til Mennesket baade med Hensyn til ham selv og hans Hensigter med Menneskene.

Men hvorledes kan vi komme til at kende disse guddommelige Hensigter? Hvad skal vi gøre for at tilfredsstille disse vore højeste religiøse Instinkter?

Folkene paa Tyndale's Tid forsøgte at tilfredsstille deres religiøse Impulser ved at læse og studere de inspirerede Ord og Lærdomme i den hellige Skrift, ved at betragte den vidunderlige Frelsens Plan, som Datidens Kristne prøvede at efterleve.

Ligeledes i Dag kan enhver, som læser disse Ord, nærme sig det guddommelige Ophav ved at studere og elske det aabenbarede Ord og leve i Overensstemmelse med dets Lære, hvad enten det aabenbarede Ord er blevet givet i gammel Tid til en anden Race og i et andet Sprog, eller det er givet i vor Tid til Mænd af vor egen Race og i vort eget Sprog. Lydighed og Kærlighed til det aabenbarede Ord vil føre til Lydighed, og Lydighed vil vinde guddommelig Inspiration og Vejledning. Og den, der har guddommelig Inspiration og Vejledning, vil opnaa Frelse.

Skønt Menneskene i Almindelighed ikke vil adlyde Tilskyndelsen af deres religiøse Instinkter, selv om de ikke vil anerkende eller modtage det aabenbarede Kristi Evangelium i Tide til at undgaa de truende Ulykker, er vi dog lykkelige ved Tanken om at kunne sige, at der er en velsignet Lejlighed for ethvert bedende og frimodigt Menneske til her paa Jorden at vinde den indre Fred og Tilfredshed, som vi alle saa haardt tiltrænger, og herefter evigt Liv. For at opnaa denne lykkelige og særdeles ønskelige Tilstand maa Mennesket fostre den medfødte religiøse Følelse. De maa ikke alene udvikle men ogsaa tilfredsstille en Trang til at læse, studere og forstaa det aabenbarede Guds Ord og leve derefter til deres Dages Ende.

Richard R. Lyman.

NYHEDER AF INTERESSE.

OLDFUND I AMERIKA.

Den 6. Oktober fandt Professor Alfons Coso ved Monte Alban i Mexico de største arkæologiske Skatte, som endnu er fundet paa det amerikanske Fastland. Udgravninger af 101 Gravsteder beviste, at forskellige paa hinanden følgende Civilisationer har beboet denne Del af Landet. De ældste af dem anslaas til fra omkring Aar 200 før Kristus. Carnegie Instituttet, Pan-Amerikan Instituttet og Universitetet i Mexico yder den fornødne Støtte til Professor Coso's Arbejde.

Fund af denne Art bekræfter Læren, som nu i over 100 Aar har været fremsat af de Sidste Dages Hellige angaaende den Gruppe Israeliter, som ifølge Mormons Bog befolkede det amerikanske Fastland i gamle Tider.

* * *

Af Eskimoerne i Barrow, Alaska, det nordligste Settlement i Amerika, er 95 Procent Kirkegængere, siger Dr. Henry H. Greist, hjemvendt Missionær fra Alaska. Den presbytterianske, medicinske Missionær fortæller, at Eskimoerne her er omvendt til Kristendommen og har i de sidste 17 Aar gjort enorme Fremskridt baade i Antal saa vel som i fysisk, social og kulturel Henseende.

* * *

Under Ledelse af Dr. George J. Fisher fra New York, Leder af over en Million Spejderdrenge i Amerika, afholdt Førerne for Spejderdrenge-Bevægelsen deres Regionskonvention i Salt Lake City, Utah, den 13. Oktober. En statistisk Rapport, som oplæstes af Ældste D. E. Hammond, Salt Lake City, viste, at Utah fører an i Amerika med den højeste Gennemsnitsprocent af Drenge i 12 Aars Alderen indrulleret i Spejderdrengenes Organisation.

* * *

Den 1. Oktober samledes Medlemmer af Kirken med Præsident T. Edgar Lyon, Nederlandenes Mission, og Jentje Borger, Forstander for Rotterdams Gren, ved en lille Bæk i Nærheden af Akkerwoude, Frisland, for at fejre 75 Aars Dagen for den første Daabshandling, udført af de Sidste Dages Hellige i Holland. Til Minde om denne Handling blev et 9 Fod højt Monument opstillet nær Bækken, hvor Daaben blev udført. Over 400 Mennesker var samlet til dette Friluftsmøde og hørte Præsident Borger fortælle Historien om Evangeliets Indførelse i Holland.

DET SKANDINAVISKE KONFERENCE-MØDE I ASSEMBLY HALL SØNDAG DEN 4. OKTOBER 1936.

Referat ved *Niels F. Green.*

Det gennem de kirkelige Myndigheder beskikkede skandinaviske Præsidentskabs Medlemmer var tilstede ved Mødet, og Præsident Theodore C. Bjørnn ledede Mødet, der blev afholdt efter Tabernakelmødets Slutning, Kl. 4,30 Eftermiddag. Der var henimød 900 Personer tilstede ved Mødet.

Præsident Bjørnns Raadgivere er Brødrene Oscar V. Johansen og Søren N. Jacobsen. Ældste John A. Widtsoe af de tolv Apostles Raad kunde ikke være nærværende ved Mødet og havde anmodet om Undskyldning.

Af velkendte Kirkemænd var nærværende: Historieskriver Andrew Jensen, Hugo D. E. Peterson og Hustru, nylig afløste fra deres Missionsgerning i den svenske Mission, Milton H. Knudsen og Hustru, nylig afløste fra den norske Mission, og fremdeles følgende Ældster, som enten for nærværende indtager ansvarsfulde præsiderende Stillinger eller tidligere har virket som Missionspræsidenter eller som kirkelige Ledere i forskellige Stillinger: C. A. Carlquist, Joseph L. Petersen, Edward Strømness, Hyrum A. Straaberg, Swen Jonson, Søren Rasmussen, Djalmar E. Lund, Albert O. Miller og Holger M. Larsen. Fremdeles Ældste C. P. Sørensen, her fra Salt Lake City, som snart skal afrejse her fra for at udføre sin fjerde Missionsgerning i Danmark. Fremdeles Ældste Hyrum O. Valentine, der tidligere har præsideret over den tyske og østrigske Mission.

Mange velkendte Brødre, der har virket som Missionærer i de skandinaviske Lande, var tilstede i Førsamlingen.

Det norske Sangkør og et norsk Mandskor udførte Sangnumrene under Ældste Reidar Warings Ledelse. Søster Hagen udførte Orgelmusiken.

Mødet aabnedes med, at Forsamlingen sang: »Hav Tak for Profeten« og med Korsangen: »Se, jeg staar før Døren«. Ældste C. P. Sørensen holdt Indledningsbønnen, hvorefter Koret sang: »Vaagn op, hør Røsten lyder«.

Ældste Oscar V. Johansen bød paa det skadinaviske Præsidentskabs Vegne de tilstedeværende velkommen til Mødet. Han udtalte, at han viste, det vilde glæde Brødre og Søstre igen at lytte til Evangeliets frydefulde Ord, forkyndt i deres Modersmaal.

Ældste Andrew Jensen holdt en kørtfattet men interessant og belærende Tale vedrørende forskellige evangeliske og

kirkehistoriske Punkter. Han fremholdt de ædle Karaktertræk, som Flertallet af Skandinaverne var i Besiddelse af, saa at en rig Høst af Sjæle havde været indsamlet her til fra de skandinaviske Lande. Han omtalte den interessante Kendsgerning paa Kirkeliteraturens Omraade, at Mormons Bog var bleven oversat paa det danske Sprog, før denne saa evangelisk vigtige Bog var bleven oversat paa noget andet fremmed Sprog. »Joseph Smiths Levnedsløb«, der historisk skildrede Joseph Smiths Liv, udgivet af Andrew Jensen, og fremdeles en Oversættelse af »Den kostelige Perle« (»Pearl of Great Price«), paa Dansk ved Anthon H. Lund og Andrew Jensen, var ligeledes en tidlig Oversættelse.

Ældste Milton H. Knudsen, som lige var hjemkommen fra den norske Mission. hvor han virkede som Missionens Præsident, omtalte Harmonien der var mellem sand Videnskab og Kristi sande Evangelium. Eftersom Folk, der er interesserede i almindelig Oplysning, faar nærmere Kendskab til Evangeliets hellige Principer, som vi forkynder, og til det Oplysningsstade, vi indtager her i Utah, vil de faa mere og mere Agtelse for vor Læreforkyndelse og for Missionærerne, der som Guds udsendte Tjenere forkynder Evangeliets sande og frelsende Lærdomme. Det gjaldt om, at vi som Sidste Dages Hellige stedse havde Evangeliets høje Idealer for Øje, og at vi bestræbte os for strengt at efterleve Evangeliets Belærelser, saa at vi kunde staa som Guds trofaste Tjenere og Tjenerinder. Han formanede Kirkens Medlemmer fra Norge til endelig ikke at forsømme at skrive til Slægtninge og Venner i Norge og aldrig undlade at besvare Breve, de modtog.

Ældste Knudsens Hustru, der havde indtaget Stillingen som Præsident for den Kvindelige Hjælpeforening i Norge, havde nydt mange Glæder ved at udføre denne Tjeneste. Desto mere vi lærte i Henseende til Kristi frelsende Evangelium, og desto mere, vi udførte, desto større Livsglæde kunde vi have. Hun havde sammen med sin Mand anstrengt sig for at virke til største Velsignelse for Evangeliets Sag i Norge.

Efter en Sang af Koret talte Søster Hugo D. E. Peterson, Axeline Peterson, vedrørende sin Gerning som Præsident for den Kvindelige Hjælpeforening i Sverige under sin Mands Virksomhed som Missionspræsident i dette Land i henved to Aar og fire Maaneder. Hun havde glædet sig meget ved at se sine Bestræbelser blive til Velsignelse for Søstrene i Missionen og, som hun formente, til fremtidig Velsignelse, idet den gode Sæd, som var saaet, vilde vokse op og bære Frugt. Hun omtalte Enkeltheder vedrørende den gode Bistand hendes Mand og hun havde haft.

Præsident Hugo D. E. Peterson omtalte sin Virksomhed som Præsident over den svenske Mission. Han anbefalede Skandinaverne at komme i Besiddelse af Andrew Jensens Bog vedrørende den skandinaviske Missions Historie, om de ikke allerede havde denne saa værdifulde Bog i Eje.

Han kunde sige, at han havde arbejdet flittigt og haardt under sin Missionsvirksomhed i Sverige, men Arbejdet havde været behageligt for ham, eftersom det var Virksomheden forbunden med Evangeliets Forkyndelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden, han havde deltaget i. Han havde gjort Bekendtskab med flere indflydelsesrige Venner i Sverige. Han havde, i Modsætning til manges Formening i Verden, fremholdt for Befolkningen i Sverige, at Jesu Kristi Kirke af de Sidste Dages Hellige er den eneste Kirke i Verden, som strængt holder paa Moralprincipernes Overholdelse. Hans første Missionsvirksomhed i Sverige havde han som ganske ung udfort for over 50 Aar siden. Det svenske Folk var et godt Folk, som Skandinavere jo altid burde være, men Evangeliets Livsprinciper vinder endnu ikke den Fremgang blandt Befolkningen, som vor Forhaabning staar til. Men Missionærerne har mange Venner blandt Befolkningen. Autoriteterne i Sverige, der repræsenterede Befolkningen, søgte at bevare Freden i Landet, og der blev vel sorget for alle syge saa vel som for de fattige og alle gamle Folk. Ældste Hugo Peterson nedbad Guds Velsignelse over alle, hvis Hu det var at tjene Herren.

Ældste D. E. Lund, Præsident over den danske kirkelige Organisation i Salt Lake City, oplæste et Brev fra Præsident Alma L. Petersen i København, i hvilket Brev herboende danske og norske Hellige blev anbefalet at abonnere paa »Skandinaviens Stjerne«, i Forbindelse med en Hilsen fra Missionærer og de Hellige i Danmark. Abonnementsprisen var kun 2 Dollars om Aaret.

Nogle Bekendtgørelser blev gjorte. Præsident Theodore C. Bjornn takkede alle, som havde deltaget i Gudstjenesten. Det norske Mandskor sang: »Dejlig er Jorden«, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste C. A. Carlquist.

Hvo alle tror, blev let og tidt bedraget,
sig selv bedrager den, som ingen tror —
bedrager for den skonne Tro paa andre,
i hvilken Livets store Lykke bor.

ET EIENDOMMELIG FOLK.

Av *Joseph Fielding Smith* av de tolvs råd.

NY ÅPENBARING.
OVERSETTELSEN AV MORMONS BOK.

Der har været megen diskusjon med hensyn til den måte, hvorpå Joseph Smith oversatte Mormons Bok. Alt vi med sannhet kan si, ligge i Joseph Smiths egne ord, at han oversatte platerne »ifølge Guds gave og kraft«. Nephiternes språk var hebraisk, men de skrev med egyptiske skriftegn. Begge språk samt skriftegnene var storlig forandret av dem. Ingen kuñde derfor, i Joseph Smiths dage, lese disse optegnelser uten guddommelig inspirasjon.

Idet han beretter om Moronis besok, skrev Joseph Smith: »Han sa der var en bok gjemt, skreven på gullplater, der gav en beretning over de tidligere indvånere av Amerika, og hvorfra de kom. Han sa også, at evangeliets fylde var deri, slik som det var lert av Frelseren til de tidligere innbyggere.«

»Likeledes at der var to stener i en sølvbue — og disse var festet til en brystplate — og utgjorde hvad der kaldtes Urim og Thummim, og disse var gjemt sammen med platerne; og å være i besiddelse av og bruke disse stener utgjorde hvad der i forrige tider kaldtes »seere«, og at Gud hadde beredt dem i den hensikt å muliggjøre oversettelsen av boken.«

Det er kun en meget kort beretning i Bibelen med hensyn til Urim og Thummim. Vi vet, at de var festet til den brystplate, som Aron benyttet. (2. Mos. 28: 30.)

Vi vet, at de var benyttet som orakler, hvorved samtaler med Herren var avholdte. (1. Sam. 28: 6.)

En bestemt kunnskap blev gitt til verden gjennem Joseph Smith med hensyn til bruken av Urim og Thummim. Nephiterne kaldte dem »seere« og »oversettere«. Urim og Thummim, der var benyttet av Joseph Smith, var engang i tiden given til Jareds bror i den hensikt å oversette hans skrivelser, der var holdte i et språk, som ingen kunde lese. Disse Urim og Thummim opbevartes av fordums profeter og gikk i arv fra generasjon til generasjon, inntil Moroni skjulte dem, for at de skulde komme frem sammen med Mormons Bok. Det er de Siste Dagers Helliges tro — hvilket gjor dem eiendommelige— at Herren har fremmet sine hensikter i forlopne tider, og at han vil fuldfore dem nu ved å åpenbare gjennem Urim og Thummim såvelsom ved engle og ved sy-

ner, skjulte sannheter og gamle tungemål, for å gjenoprette alle ting som forut talt av de gamle profeter.

MOSE BOK.

I juni, 1831, og senere samme år, åpenbarte Herren til Joseph Smith nogen av Mose skrivelser. Disse skrivelser findes i Den Kostelige Perle og kaldes Mose Bok og inneholder noen betydningsfulle historiske og bibelske forklaringer, der ikke findes i 1. Mosebok i Bibelen, med hensyn til skapelsen og menneskets historie før syndfloden. Utgivelsen av disse optegnelser er opfyldelsen av det løfte, Herren gav til Moses, og der står således skrevet:

»Og nu, Moses min sonn, — du skal skrive det, som jeg taler. Og på den dag, da menneskenes barn ville akte mine ord for intet, og bortta mange av dem fra boken, som du skal skrive, se, da vil jeg opreise en annen lik dig, og mine ord skulle da atter findes iblandt menneskenes barn, ja iblandt så mange, som ville tro.« (Mose Bok 1: 40—41.)

I disse skrivelser finder vi gjengitt de lerdommer, der var lerte til Adam, at Jesus Kristus skulde komme og forsone for menneskets fall, og bringe forløsning til alle mennesker fra døden, og, formedelst omvendelse, skulde frelse komme til alle, som vilde tro på Kristus. Adam blev undervist i loven om offring, hvilket var gitt ham som et sinnbillede på det store offer bragt ved Jesus Kristus. Adam mottok også en fylle av evangeliet og blev døpt til syndernes forlatelse, og han lerte sine barn om evangeliet. Fra denne nye åpenbaring lærer vi også, at evangeliets ordinanser ikke har været forandret, men er de samme idag som i begynnelsen, i henhold til Guds uendelige plan, han som er uforanderlig.

Ennskjønnt dette nye lys kun mottas av de Siste Dagers Hellige, er det allikevel forunderlig, at det fremkom nettop på den dag, da menneskenes barn aktet Herrens ord for intet og hadde tatt derfra mange av de oprindelige skrivelser. Idag er der mere kritisering og tvil angående Bibelen, og da iserdeleshet Mose skrivelser, enn nogensinde for. En høiere kritikk har været istand til å tilintetgjøre ektheten av de fem Moseboker, og setter tiden for deres opkomst til en meget senere dato. Denne åpenbaring til Joseph Smith grunnlegger ektheten av Mose ord og gir enhver sann Siste Dagers Hellig et tilfredsstillende svar på ethvert spørsmål med hensyn til ektheten og forfatterskapet av 1. Mosebok og andre av den hellige skrifts bøker. Herren har klargjort dette ved ny åpenbaring i Tidernes Fyldes Husholdnings tid.

ABRAHAMS BOK.

En annen bemerkelsesverdig optegnelse, der var skrevet i de gamle tider men åpenbaret i disse siste dager, der bekrefter Bibelens sannhet, er Abrahams Bok. Denne bok var skrevet av Abraham, da han var i Egypten, og formedelst Guds forsyn kom Joseph Smith ihende i Kirtland, Ohio, i 1835. Formedelst Guds gave og kraft oversatte Joseph Smith denne og den findes også i Den Kostelige Perle.

I denne bok kastes der et nyt lys over Abrahams liv og Herrens forjettelser til ham og hans sed, hvilket opholder og bekrefter det, som er skrevet i 1. Mosebok. I Abrahams optegnelser finder vi, at Herren åpenbarte til ham menneskets foruttilværelse, og en kunnskap om himlens råd, hvor Jesus Kristus blev utvalgt, som forkynnt av Peter og Johannes, som det Guds lamm, der var forutbeskikket før verdens grunnvold blev lagt, og skulde drepes for verdens synder. Ifølge disse optegnelser blev Abraham likeledes undervist om at fornuftsvesener, eller menneskenes ånder, blev utvalgte i dette himmelske råd til deres misjoner her på jorden i henhold til deres verdighet i foruttilverelsen. Frelsningsplanen blev også fremlagt der, og alle menneskenes ånder fikk deres handlefrihet. Lucifer gjorde opror, og mange fulgte ham og blev utkastet fra himmelen og blev djevelen og hans engler.

Abraham var likeledes undervist i astronomi og ved hjelp av Urim og Thummim så han stjernerne og lærte angående deres omdreinings år og dager. Meget av, hvad vi finder i Abrahams Bok, er av en eldre dato enn nutidens videnskap med hensyn til himlenes omdreiningsår. Abraham mottok også en optegnelse, der var holdt av fordums patriarker angående evangeliets prinsipper. Han beskriver dette således:

»Men fedrenes, nemlig patriarkernes, optegnelser angående prestedommets rettigheter, bevaret Herren, min Gud, i mine egne hender; derfor har jeg inntil denne dag været i besiddelse av kunnskap om skapelsens begynnelse og tillike om planeterne og stjernerne, således som disse ting var blevne åpenbaret til fedrene.« (Abr. 1: 31.)

Vi forstår herav, at Herren i gamle tider meddelte menneskene kunnskap angående denne jord, dens skapelse, planeterne og stjernerne og deres forbindelse med hinanden, hvilken kunnskap senere blev tapt på grunn av overtredelse. Idag er de Siste Sidste Dagers Hellige nettop så eiendommelig stillet, da de er det eneste folk, der har mottat denne viktige kunnskap angående de gamle patriarker og deres undervisning.

Fra »Deseret News«.

INDIANER-SKIKKER OG -VANER.

Denne historie er nettop av »Livet blandt Indianerne«, som den fortelles av W. C. S. i »A String of Pearls«.

Det var nu vinter og meget koldt i været. Hyttene i Indianer landsbyen blev gjort mere behagelige ved å legge torr gresstorv i tre fots hoide omkring dem. Inne i hyttene eller teltene var gulvet til henimot tre fot fra ildstedet dekket med halv-beredte skinn, ofte fire i hoiden, hvilket gjorde det godt å sove på.

Vi hadde den beste orden i vor landsby. Fire Indianere blev hver dag utnevnt til å tjene som politi. Disse svertet ansiktet, når de var på vakt. Deres plikt var å holde vakt og å se efter, at alt var i orden.

Når vi reiste, kunde vi ofte se et fotspor i sanden eller en pil eller Mokkasin ved veien. Så snart som en Indianer så nogen av disse, visste han, hvilken stamme de tilhorte. Når jeg spurte dem, hvordan de kunde vite det, fortalte de mig, at hver Indianer nasjon laget sko eller mokkasiner litt forskjellig fra de andre nasjoners. De hadde også forskjellig fra de andre nasjoners. De hadde også forskjellig farve på pilene, så at hver nasjons kunde identifiseres, ligesom de forskjellige land identifiseres ved deres flag.

Når en høvding forbereder en fest for nogen av sine venner, blir en Indianer sendt til de innbudne personer. Indianeren, som inviterer gjestene, går ikke inn i deres hytter, men roper deres navn og forteller, hvad de skal få å spise, idet han går forbi hyttene, omtrent slik: »OS . . . Gå avsted. Skunkekjott i høvdingens hytte.«

Jeg spiste ganske mange forskjellige sorter kjott, mens jeg var hos Indianerne, innbefattende fisk av forskjellige sorter, boffel, elg, rensdyr, antilope, bever, oter, hund, ulv, skunk og kråke og due.

Hundekjott betraktes som meget fint og brukes kun ved deres store fester. Jeg husker mitt første måltid av hundekjott. Det var like efter Jul, og festen var til ære for nogen besøkende Brule hovdinger. Da jeg blev inviteret, sa jeg, at jeg ikke kunde spise hundekjott, så jeg vilde gå bort fra byen, til festen var over. Jeg blev fortalt, at hovdingene sikkert vilde bli sint på mig, hvis jeg gjorde det. Så jeg tenkte, det var best å være. Jeg blev også fortalt, at hundene, som de koker og spiser, ikke er den almindelige slags, men at de spiselige hunde opfodes kun til bordbruk. Jeg hadde ofte sett Indianer kvinnene bære små, krusete hvalper i poser på ryggen og hadde også sett dem bli foret med kokt kjott og

kjøttsuppe. Jeg forstod nu, at disse blev opfødd for de store fester.

Jeg fant ved min inntreden i hytten alle de besøkende høvdinger tilstede, benket på hver side av Ponca-høvdingen. Så snart som jeg trådte inn, blev jeg presenteret for de besøkendes høvding, som rystet hånden min og sa: »Hvordan har De det, venn?« Jeg blev så invitert til å sitte på den annen halvdel av puten, som han satt på. Når middagen var kokt, blev kjelen tatt av ilden og innholdet (fire hunder) tatt op i et stort fat. Høvdingen delte op hundene, gav hver gjest et stykke, og efter at en lang velsignelse var uttalt, begynte spisningen.

Høvdingen skar et stykke av bakparten til mig, det var et utsøkt stykke. Jeg tok litt av det i munnen, ventende at det vilde være meget sterkt, men i dette blev jeg behagelig overrasket, for jeg fant aromaen meget lik stekt svin, og da jeg var meget sulten, spiste jeg det meste av det, som var gitt mig. Efter festen talte vi igjen. Jeg blev stillet mange spørsmål av de besøkende Indianere om mitt folk de Siste Dagers Hellige, om vår historie, våre reiser og om vår religion, og jeg svarte dem, som jeg hadde gjort, når jeg blev spurt av Poncaene. Brulene syntes å lytte opmerksomt og syntes fornøiet med mine svar og inviterte mig til å besøke dem engang.

Snart var vi på farten igjen. Når vi var nær elven, kunde de unge ofte sees å skyte fisk, jeg har ofte sett dem stå i vannet å skyte fisk med pil og bue. De var så øvet i dette, at de ofte bragte leiren en hel fangst.

Omtrent den første Mai blev Indianerne ivrig efter å handle, så de spurte mig, om jeg ikke vilde gå til mitt folk å si dem, hvor de kunde møte Indianerne. Jeg var glad for å gjøre dette, og jeg følte, at min misjon blandt dem var næsten endt. Jeg drog avsted en morgen ved solopgang med et litet stykke tørket bøffelkjøtt, en liten bøffelpels og mitt gevær. Jeg hadde ingen hest, men gikk omtrent tredve mil den dag. Omtrent ved solnedgang så jeg efter et sted, hvor jeg kunde tilbringe natten, jeg fant en kløft, hvor der var en del tørre blar under nogen store trær. Efter å ha ristet et stykke kjøtt, spiste jeg min aftensmat og takket Herren for hans beskyttende varetekt gver mig. Så la jeg mig ned på bladene med min pels over mig og falt snart i søvn.

Jeg våknet ikke før om morgenen, da jeg forlot min seng av blar, spiste et stykke kjøtt, og efter igjen å ha nedbedt Herrens beskyttelse over mig, gikk jeg med den beslutning å gå tredve mil til den dag.

Omtrent ved middagstid blev jeg skremt ved å høre hyl

av mange ulver til høire for mig. Jeg speidet i den retning og så akkurat, som jeg hadde tenkt, tusener av dem komme direkte imot mig og bare en kvart mil unna. Jeg følte mig størlig bekymret. Jeg tenkte, jeg skulde skyte imot dem og skremme dem, men hvis nogen av dem blev såret, kunde de bli sint og ta hevn over mig. Jeg bad Herren beskytte mig. Ulvene kom stadig nærmere, og når de var bare et par meter fra mig, begynte jeg å rope så høit, jeg kunde. Ved lyten av min stemme stoppet de og så på mig. Efter et godt overblikk delte de sig, halvparten gikk til høire og halvparten til venstre, alle så de på mig, når de passerte. Jeg stod og så på dem, til de alle var godt forbi og var ute av syne, så takket jeg Herren for den vidunderlige måte, jeg var undsluppet på. Det var den største flok ulver, jeg nogensinde har sett eller hørt om.

I god tid nådde jeg de Helliges leir, og en sådan velkomst, som jeg fikk, har jeg aldri hatt hverken før eller siden. De hadde trodd, at jeg var død for lenge siden, og var glad over å se mig i god behold. Jeg var glad for å komme tilbake til mitt eget folk, men var også glad for de oplevelser, jeg hadde hatt. Under mitt ophold blandt Indianerne hadde jeg lært, at Herren vil komme en til hjelp, når man er alene og trenger hjelp, og jeg hadde også lært, at der er mange noble sjeler blandt dise rødhuder. Som et eksempel på de mange uegennyttige handlinger imod mig vil jeg fortelle dette: Ved en leilighet var det meget knapt om kjøtt. Et dyr var blitt drept og delt i meget små stykker og utdelt så langt det rakk. Jeg var inviteret til å spise i hytten hos en ung høvding og hans hustru. Så snart jeg nådde hytten, blev et stykke av dette kjøtt rakt mig. Dette var ristet og bestemt til mig alene. Jeg visste, at begge hadde været uten mat like lenge som mig. Jeg skar derfor av et stykke til mig og bad dem å spise resten. Indianeren sa: »Nei, Indianeren spiser en gang på tre dager — godt. Hvis ikke kan han spende beltet sitt strammere (hvilket han gjorde), men hvite mann trenger å spise tre ganger om dagen.« Hverken han eller hans hustru vilde ta det, så jeg spiste det.

Hvis du har Guds Aand i Hjertet, da lyt til dens stille Hvisken; har du den ikke, da søg at erholde den ved at leve et dydigt Levnet.

Hold dig til de ædleste og bedste Folk, du kan finde; læs de bedste Bøger, lev hos de store, men lær at være glad, naar du er ene.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCE I KØBENHAVN.

Fredag Aften den 23. Oktober aabnedes Konferencen i Københavns Distrikt med en stor Koncert, som blev udført af Københavns Sangkor under Ledelse af Korets Dirigent Valdemar Jacobsen med Niels Hendriksen som Organist. Solonumre udførtes af Søster Astrid Rasmussen og Broder Edmund Kaiser. Koncerten var fra først til sidst en særdeles vellykket Affære og paaskønnedes meget af de 214 Mennesker, som overværede den.

Lørdag Aften udførte Missionærerne assisteret af Sangkoret et udmærket Program: »Kirkens Historie i 100 Aar«, fremsat i fire forskellige Taler af Missionærerne Robert Nelson, Enoch Thorne, Lewis A. Westenskov og Hans Mikkelsen. Mellem Talerne sang Koret Sange, som særlig passede til Emnerne, der omhandledes. Ideen med den aabne Bog paa Talerstolen, som tidligere var udført af Ungdomsforeningerne i Aarhus, blev afbenyttet med Missionærerne Edwin Ship og Boyd T. Karren som Indledere.

Søndag Morgen den 24. Oktober Kl. 8,30 afholdtes Præstedømsmøde, som ledede af Missionspræsident Alma L. Petersen. Mødet aabnedes med Sangen: »Da du styrket fra dit Leje«. Bøn ved Ældste Carlos E. Andersen. Sang: »Kom alle I Guds Mænd«. Ældste Orson West, Forstander for Københavns Gren, talte angaaende Arbejdet i Kobenhavns Gren og de Pligter, som paahviler Præstedommet. Bemærkninger af Ældste Carlsen fra Malmø. Missionær Hans Mikkelsen talte over Emnet: »Er Præstedommet en Velsignelse til os«. Korte Taler blev derefter holdt af Ældste Carlo Leth, Søren Christensen og William Ø. Petersen. Derefter talte Missionspræsident Alma L. Petersen angaaende den Aand, der burde være den ledende hos alle dem, der er anbetroet det hellige Præstedømme. Slutningsbøn ved Broder Figat Breum Sr.

Kl. 10 aabnedes Søndagsskolens Program under Ledelse af Skolens Forstander Ejnar Hansen med Sangen: »Du kan lette hvert et Fjed«. Bøn ved Ældste Kristian Tidemann Petersen. Sang: »Kastes du paa Bølgen om«. Korlektie af Børneklasserne. Sang af yngste Børneklasse. Deklamation af Jytte Christensen. Sang af Alice Hanssen. Genfortalt Historie af Lillian Jakobsen. Lektiedemonstration af anden Klasse. Tale af Ældste Enok Andersen. Tale af Ældste Edmund Kaiser. Kvartet af Missionærerne.

Derefter overtog Missionspræsident Alma L. Petersen Ledelsen af Mødet og overgav Tiden til de tilstedeværende til

at bære deres Vidnesbyrd. Elleve af Medlemmerne benyttede sig af Lejligheden til at bære deres Vidnesbyrd. Mødet sluttede med Sangen: »Hav Tak for Profeten du sendte« og Bøn ved Broder Herman Gilberg.

Kl. 2 Eftermiddag afholdtes Nadvermøde. Mødet lededes af Missionspræsident Alma L. Petersen og aabnedes med Salmen: »Se paa Zion Herrens Værk«. Bøn ved Ældste Kristian Nielsen. Derefter Salmen: »Jeg føler nu en Glæde«. Kirkens Generalautoriteter samt Autoriteterne i den Europæiske Mission og den Danske Mission blev foreslaaet af Missionspræsident Alma L. Petersen, og Forsamlingen vedtog at støtte disse Autoriteterne i deres respektive Stillinger. Korte Taler blev holdt af Enok Andersen, Valdemar Jakobsen, Laura Hansen, Lillian Petersen, Eva Gregersen, Edmund Kaiser, Præsidentinde Eliza Petersen og Missionspræsident Alma L. Petersen. Mødet sluttede med Salmen: »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung« og Bøn ved Ældste Ole C. Petersen.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes almindeligt Møde. Koret sang: »Fra Himlens høje Hvælv«. Bøn ved Broder Niels C. Bergesen, Helsingør. Derefter Sang: »Priser vor Gud«. Ældste Helgo Jensen talte angaaende Evangeliets første Principer. Koret sang: »Trøster mit Folk«. Missionær Hans Mikkelsen talte over Emnet: »Profetierne i Mormons Bog og deres Opfyldelse«. En Missionærkvartet sang: »Jesus min Frelser kær«. Missionspræsident Alma L. Petersen talte derefter over Emnet: »Det Nye Testamente«. Koret sang: »De, som saar med Taarer«. Slutningsbøn ved Ældste Ejnar Hansen. Tilstede 184.

Mandag den 26. Oktober Kl. 9 Formiddag afholdtes Missionærmøde, hvor de forskellige Problemer i Missionsarbejdet drøftedes, og hvor Missionspræsident Alma L. Petersen gav en Del Vejledninger angaaende Missionærernes Arbejde og Ansvar.

Mandag Aften holdtes den Kvindelige Hjælpeforenings Bazar, som i alle Henseender var en vellykket Festlighed. Et godt Program blev udført. Hvorefter de mange smukke Ting, som var skænket til Bazaren, blev solgt ved Auktion. Forfriskninger solgtes ogsaa, og det finansielle Udbytte blev betydeligt større end ved tidligere afholdte Bazarer.

AFLØSNINGER.

Ældsterne Otto Jørgensen, som arbejdede i Helsingør, hjemmehørende i Rigby, Idaho, og Martin B. Mikkelsen, som arbejdede i København, hjemmehørende i Sanford, Colorado, samt Ældste C. T. Christensen, som arbejdede i Graasten og er hjemmehørende i Ogden, er blevet hæderlig afløst fra

et vel udført Missionsarbejde og er afrejst til deres Hjem i Amerika.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Torsdag den 29. Oktober ankom Ældsterne C. P. Sorensen fra Salt Lake City, J. Newel Christensen fra Prescott, Arizona, og Frederik Holger Olsen fra Richmond, Utah. Ældste Christensen er beskikket til at arbejde i Kobenhavn og Ældste Olsen i Esbjerg. Ældste C. P. Sorensen og Ældste August H. Knebelau er beskikkede til at virke som omrejsende Ældster i Aalborg, Aarhus og Esbjerg Distrikter.

FORFLYTTELSER.

Ældste Edward Larsen er forflyttet fra Kobenhavn til Odense, Royce W. Hansen fra Kobenhavn til Slagelse, Karl Simonsen fra Kobenhavn til Horsens, Boyd T. Karren fra Kobenhavn til Herning, Philo E. Hendriksen fra Kobenhavn til Horsens, Homer U. Petersen fra Aarhus til Slagelse, Victor Degn fra Aarhus til Esbjerg, Elfred Lee fra Aarhus til Nakskov, Olof Runkel fra Aarhus til Hjorring, Jens W. Olsen fra Aalborg til Kobenhavn, Homer Reed Simonsen fra Aalborg til Kobenhavn, A. Castleton Schade fra Aalborg til Hjorring, V. D. Carpenter fra Aalborg til Herning, George A. N. Petersen fra Bronderslev til Esbjerg, Duane Hansen fra Bronderslev til København, Paul B. Tanner fra Esbjerg til Kobenhavn, Thomas C. Sorensen fra Esbjerg til Silkeborg, Paul Woodrow Nielsen fra Esbjerg til Viborg, Melvin R. Liljenquist fra Frederikshavn til Aarhus, Tafton C. Owen fra Frederikshavn til Nakskov, David M. Nielsen fra Kobenhavn til Helsingor, Boyd J. Larsen fra Herning til Aarhus, Harold A. Petersen fra Herning til Viborg, Wayne E. Sorensen fra Hjorring til Aalborg, B. Marion Thompsen fra Hjorring til Aarhus, Gordon P. Andersen fra Odense til Silkeborg, Ronald C. Christensen fra Randers til Aalborg, Thomas Drury fra Silkeborg til Randers, Orville Nielsen fra Silkeborg til Aalborg, Lewis A. Westenskov fra Slagelse til Aalborg og Ray P. Frandsen fra Slagelse til Aarhus.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DAAB I KØBENHAVN.

Den 24. Oktober blev Jakobine Blom Viborg indlemmet i Kirken ved Daab. Ældste Boyd T. Karren forrettede Daabshandlingen.

BIKUBEPIGERNES SANG.

(Mel.: Its a long, long way to Tipperary.)

Vi Bikubepi'er er glade Piger,
Ej vi spilder vor Tid.
Det er ikke bare hvad vi siger;
Thi vi arbejder med Flid.
Viser i al vor Færden,
At vi vil naa frem.
Sprede Lys og Glæde her i Verden,
Samle Honningen hjem.

Salme Nektar fra de Blomster smukke,
Som vi ser paa vor Vej.
For i Kuben det at indelukke
Til os selv? Nej, nej! O, nej!
Glad vi dele vil med andre,
Som ingenting har.
Føre dem fra Skyggen, hvor de vandre,
Ud i Livssolen klar.

Maa da al vor Flid og al vor Stræben
Stedse blive til Gavn,
Med en glad og frejdig Sang paa Læben
Hjælpe andre med i Havn.
Honning og Voks vi samler
Til Føde og Lys,
Saa vi aldrig om i Mørke famler,
Eller Hungerens Gys.

Hans Mikkelsen.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: A. RICHARD PETERSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.
Trykt hos F. E. Bording A/S